

Ce semnifică ramurile de salcie de la Florii și ce trebuie să facem cu ele după ce se usucă?

„Prima mențiune a ramurilor purtate de creștini la **praznicul Floriilor** o regăsim în *Jurnalul Egeriei*, o pelerină din Europa vestică, ce a vizitat **Țara Sfântă** spre sfârșitul secolului al IV-lea. Jurnalul ei este un **document deosebit de important** pentru istoria bisericii, deoarece informațiile referitoare la practicile liturgice, la ierarhia bisericească sau la sărbătorile bisericești ne ajută să reconstituim epoca respectivă. Astfel, Egeria consemnează faptul că, de Florii, credincioșii urcau în **Muntele Măslinilor** cântând rugăciuni și purtând ramuri în mâini:

„Când se apropie ceasul al unsprezecelea, se citește locul din Evanghelie unde copiii cu ramuri și stâlpi de finic au întâmpinat pe Domnul, zicând: «Binecuvântat Cel ce vine în numele Domnului». Și îndată se ridică episcopul și tot poporul și atunci se merge din vârful muntelui numai pe picioare. Căci tot poporul merge înaintea episcopului, cântându-se imne și antifoane și răspunzând într-una: «Binecuvântat Cel ce vine în numele Domnului!». Și toți copiii câți sunt prin acele locuri, până chiar și cei care nu pot merge singuri pe picioare și care - mici fiind - îi poartă părinții așezați pe grumazul lor, purtând toți, în mâini, ramuri: unii de palmieri, alții de măslini, și așa este însoțit episcopul în chipul în care a fost întâmpinat atunci Domnul”.

Încă din cele mai vechi timpuri, ramurile de finic erau considerate ca fiind **simboluri ale biruinței** și, de aceea, romanii își întâmpinau câștigătorii la întreceri sau biruitoarii în războaie cu astfel de ramuri. Odată cu Intrarea Domnului în Ierusalim, acestea capătă o semnificație mult mai profundă, devenind **semn al biruinței asupra morții** pe care Iisus Hristos a învins-o prin învierea lui Lazăr din morți, dar mai ales prin Învierea Sa. Tot cu acest înțeles sunt amintite ramurile de finic și în cartea Apocalipsei:

„După acestea, m-am uitat și iată mulțime multă, pe care nimeni nu putea s-o numere, din tot neamul și semințiile și popoarele și limbile, stând înaintea tronului și înaintea Mielului,

îmbrăcați în veșminte albe și având în mână ramuri de finic” (Apocalipsa 7, 9).

Obiceiul stâlpărilor sau al ramurilor de salcie aduse de credincioși în fața **Sfântului Altar** este menționat și în primele cărți de cult din țara noastră. Astfel, **Moliftelnicul de la Alba Iulia** din 1689 numește Sărbătoarea Floriilor – „**Dumineca florilor pe sălcii**”, iar în **Liturghierul Mitropolitului Dosoftei**, rugăciunea de binecuvântare a ramurilor se numește „**Molitivă la blagoslovitul mătășoarelor, la Dumineca Florilor**”.

Până în zilele noastre, urmând modelul mulțimii din cetatea Ierusalimului, Biserica Ortodoxă a rânduit ca, la finalul Sfintei Liturghii din această Duminică, preotul să se binecuvânteze ramurile de salcie. Deși în Sfânta Scriptură citim că Mântuitorul a fost întâmpinat la intrarea în Ierusalim cu ramuri de finic, în funcție și de clima țării în care s-a statornicit această tradiție, **s-au folosit și alte ramuri**: de salcie, măslin sau chiar liliac. Tradiția spune că poporul român a ales salcia, deoarece ea imită cel mai bine gestul de plecare smerită în fața Mântuitorului lumii.

Având în vedere că aceste ramuri poartă binecuvântarea lui Dumnezeu în urma rugăciunii preotului, cel mai potrivit ar fi ca, după ce se usucă, ele **să nu fie aruncate la gunoi**, ci **arse** sau **îngropate în pământ**, pentru a se „întoarce” din nou în natură. În satul tradițional, gospodarii păstrează salcia binecuvântată chiar și după ce se usucă, împodobind cu ea icoanele, ușile sau ferestrele caselor.

Este trist faptul că unii dintre creștini au scos acest obicei specific Floriilor din sfera tradiției populare și l-au îmbrăcat într-un „veșmânt al miraculosului”, ajungând să se bruscheze la sfârșitul Sfintei Liturghii pentru a se asigura că vor primi măcar un ram de salcie. Astfel de comportamente și credințe în felurite „puteri miraculoase” **nu au nimic în comun** cu spiritul creștinesc al praznicului Intrării Domnului în Ierusalim. În această zi noi **nu cinștim crengile de salcie**, ci **Îl avem în centru pe Iisus Hristos**, Mântuitorul lumii, care a învins păcatul și moartea prin Învierea Sa”.

(Cătălin Acasandrei, www.doxologia.ro)

Să fim încurajatori!

„Un verset din cartea Proverbelor lui Solomon spune așa: „Nu opri o binefacere celui care are nevoie de ea, când stă în puterea ta să faci lucrul acesta. Nu spune semenului tău: «Vino mai târziu! Îți voi da mâine!», când poți să-i dai acum” (Proverbe 3, 27-28). Una dintre marile îndatoriri creștine este de a-i încuraja pe ceilalți, accentuând ce este bun la oameni, în loc să exagerezi ce este rău la ei, privindu-i ca pe niște ființe unice, capabile de lucrări mari. Să ne iertăm aproapele, în loc să-l umplem de rușine! Să-l încurajăm mai degrabă decât să-l demobilizăm, spunându-i: „Nu ești capabil de nimic în viață!”

Traduse altfel, cuvintele lui Solomon ne îndeamnă: „Aplaudă fiecare pas făcut înainte, în loc să spui: «Nu te vei schimba niciodată!»” Așadar, văzându-le potențialul dăruit de Dumnezeu, să-i încurajăm și să nu-i vedem pe ceilalți ca pe niște probleme greu de rezolvat. Să fim buni, încurajatori în familie, biserică și societate. Pe la anul 1900, mulți scoțieni emigrau în America. Familia Chisholm ajunsese bine cunoscută în acea perioadă. Avea ca menajeră o negresă de 45 de ani, pe nume Eveline. Într-una din zile, nepoata acesteia a venit în vizită la ea și a rămas pentru mai mult timp în casa acestei familii. Leontyne, căci așa o chema pe nepoată, știa să cânte frumos. Doamna Chisholm, care era profesoară de muzică, a încurajat-o pe Leontyne, a sponsorizat studiile ei la cea mai cunoscută academie de muzică, Juilliard School din New York, unde se învăța muzică clasică, teatru și dans. Mary Leontyne Price a devenit o mare soprană. Născută la 10 februarie 1927 în Laurel, statul Mississippi, ea a ajuns la recunoaștere internațională în anul 1960 și a devenit prima afro-americană care a primit roluri importante la Metropolitan Opera”.

(Ziarul Lumina, Augustin Păunoiu, 12 Aprilie 2019)

Parohia Vovidenia

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Cantina parohială: pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

e-mail : pelin_gabriel@yahoo.com; vovidenia@gmail.com